

EMLÉKEIM

Krudy Gyula, mint tudjuk, az íráson kívül kedvelte a csendes iddögálást és az éjszakai kóborlást. Büszkén jelenthetem, hogy a két utóbbi kedvtelésénél sűrűn asszisztáltam 1918-ban a halódó háború utolsó évében. A mester különösen kedvelt, mert nagyszerűen tudtam kifigurázni a K. u. K. ármádiát, amelyet ő szívből utált.

De aztán engem is utólért a végzet: uniformisban állítottam be az újságírók Dohány utcai éttermébe. Gyula bácsi egy sarokasztalnál búsulgatott, szokott kétdecises flaskója mellett. Tisztelettel üdvözöltem és vártam, hogy szokásához híven asztalához invitáljon. Gyula bácsi azonban nemcsak hogy megfélejtkezett a helykínálásról, hanem még hozzá gyilkos pillantásokkal mért végig.

Zavarodottan tovább álltam. Szabados Sándor kollégám félrehívott:

— Megőrültél? Tiszti uniformisban mutatkozol Gyula bácsi előtt?

Hazarohantam, gyorsan civilbe öltöztem és visszatértem az étterembe. Krudy tárt karokkal, mosolyogva fogadott.

— Isten hozott, édes fiam! — köszöntött. — Úlj már le, hetek óta nem láttalak!

*